Na pouti v Kotulánkách bylo pořádně nabito. Jak poznamenal Houba, byla to prakticky "jediná místní společenská událost jak je rok dlouhej". To mělo za následek neústupnou lačnost všech obyvatel po všem novém nebo zábavném, počínaje rezavou centrifugou, přes cukrovou vatu, až po obracení všech tělních orgánů vzhůru nohama. A to přesto, že teplota vzduchu se podle nás, znalců, nápadně blížila finské sauně.

I náčelník Varan se nechal tou vřavou zlákat - nejprve musel ochutnat věhlasné Kotulánské pivo (nevím, jaký je mezinárodní limit pro ochutnávání, ale myslím, že Varan ho vědomě několikrát překročil), a pak nás všechny tahal "na houpajdy" a "autohavarovač"? s výrazem pacienta ve stádiu mánie. své, podle Janči první, Vánoce prožil po zakoupení obrovského fialového nafukovacího balónku ve tvaru velryby. Trvalo dlouhé dvě hodiny, než se nám ho podařilo v příšerným horku odstrkat alespoň na náves s kostelíčkem, pod záminkou ukrytí se do stínu?

"Hele, kostelíček? Houbo, poď, dem se pomodlit k Trampskýmu všemohoucímu, aby nás ten nebeskej topinkovač neseškvařil dřív, než tenhle vandr do?" chtěl jsem zavtipkovat.

"No tak to se radši dám na šamanský vobřady, u toho se aspoň blábolí nesrozumitelně," odsekl trampský ateista Houba.

"A přidáme malou? no radši trochu větší? modlitbičku proti tvýmu nočnímu chrápání?", nenechal jsem se odbýt bezvěrcem, "takže alou s náma dovnitř, páč je to poslední šance, jak se za ty dva tejdny nestát partou zelenejch vysušenejch náměsíčníků."

Na tvářích dvou kamarádů zasvítil pobavený úsměv. Pomalu jsme se začínali zvedat k odchodu, když jsme si všimli Varanova zahloubaného pohledu. A jeho kroků směřujících do svatostánku.

"Varane, dyť máš na tričku plnotučnou památku na kotulánskou klobásu a na provázku fialovou

velrybu nacpanou heliem!" zděsila se Janča, "Jestli tě tu takhle někdo z místních uvidí, tak tu budeš v lepším případě příštích padesát let strašit!"

"ON," obřadně protočil Varan oči vsloup, až se trochu zakymácel, "nedělá rozdíly, mé dítě. Ani mezi velrybama."

Museli jsme dovnitř za ním. Vkročili jsme tiše a s úctou, zatímco Varan s velrybou jak do bufetu na buřty s cibulí. Na konci uličky si dal místo pokleknutí ruce v bok?

"Já bych to viděl asi tak," začal Varan-buran hlasitě vyjdenávat s trampským všemohoucím, "my štyry, hlavně teda tady já, vedeme poctivej život, nad nikoho se nepovyšujem, v zimě krmíme ptáčky? sme vlastně takový dobrý duše týdletý zkažený tó? civilizace? takže bysme jako eventuelně taky rádi věděli, že vám to tam nahoře k něčemu je, že to jaksi oceňujete, že??."

Po deseti vteřinách ticha si řečník zřejmě uvědomil, že na svůj proslov už přečerpal svůj dnešní příděl verbální inteligence, a tak si, škrábaje se za levým uchem, hlasitě odkašlal a zamutoval: "Halelujá."

Houba, Janča a já jsme jaksi automaticky při tom duchaplném projevu víry prostého člověka vrostli zpátky do dveří, kterým mezitím přibylo několik párů očí. Konkrétně přesně tolik, kolik chodících občanů měla víska Kotulánky, zvěř nevyjímaje.

Marně jsme se šeptem dohadovali, zda bude lepší předstírat srdeční selhání, návštěvu budoucího papeže nebo útěch chovance psychiatrické léčebny.

Vtom se Varan konečně obrátil k odchodu. Zdálo se mi, že si ještě pro sebe něco pošeptává, pak se uchichtl a naposled se otočil k oltáři. Zachytil jsem cosi jako spiklenecké mrknutí? když v tom se ozvala řacha, jako když přistane menší meteorit a od rozpláclého Varana se vzhůru

vznášel už jen bílý provázkový ocásek létající pouťové velryby.

"K nozéééé," vyjekl Varan.

"A sme v pr?"

"avý český kaši až po uši," zachránila situaci Janča.

Velryba se houpala na kopuli asi deset metrů nad námi a očividně se velmi fialově bavila.

Naši živou hradbu rozrazily dvě paže zápasníka sumo a donutily nás tak seznámit se s místním dlážděním na vlastní pozadí.

"TO BYCH SE NA TO PODÍVALA!" zahřmělo kostelíčkem pětkrát ode zdi ke zdi.

Obecenstvo, kterému se náhle uvolnil prostor, jednohlasně vydechlo a vyplnilo kostel jak mnohobarevná tekutina. Radši jsme nevstávali, pro případ, že by následovala další tlaková vlna. Varanovi vypadla z otevřené pusy žvýkačka. V rychlosti se ji snažil nahmatat, aniž spustil oči z oné nadpřirozené bytosti ženského rodu, která si nárokovala právo ztrestat zbloudilé ovce.

"CO TO MÁ ZNAMENAT?" vydaly ze sebe obří plíce další zaburácení, které vyjadřovalo otázku jen asi ze tří procent čekající na odpověď.

Z nás na podlaze se stali darební spolužáci, zoufale vysílající k oběti slova a posuňky jako: "Promiňte, jsem hluchoněmý." nebo "Kudy se, prosím, dostanu na nádraží?".

Varan ale začínal omdlívat, a tak ze sebe vysoukal jen pisklavé "Já jsme, my jsem?"

"TAK KDO?" zaduněla žena a učinila přísun kupředu, určený k zastrašení oběti, a její holínka třiačtyřicítka se definitivně přilepila na zelenou Orbitku zaručeně bez cukru.

Setkání tváří v tvář bylo nevyhnutelné. Když už mezi Varanem a nejbližším pevným bodem - dřevěnou lavicí za jeho zády - bylo přesně mínus sedm centimetrů, trampovy plíce se vzedmuly a po pouze tak dlouhé, aby se už dal označit za dramatickou, ale tak krátké, aby vyjádřila možnou hnědě zbarvenou alternativu budoucnosti, zatroubily:

"TÉÉÉĎ!!!!!"

V kostelíčku se setmělo, venku prořízl odpolední oblohu bez mráčků půlsekundový blesk a v témže okamžiku cosi fialového u stropu prasklo a s plesknutím se sneslo v několika exemplářích na hlavy konsternovaných vesničanů?.

"Františkůůůů," zavylo ono stvoření docela jiným tónem.

"Ludmilko," popotáhl překvapeně Varan.

Padli si do náručí a před zmateným obecenstvem sehráli improvizovanou scénu "Námluvy rypoušů sloních".

Ludmilka byla Varanova mírně povyrostlá spolužačka ze základní školy, co se vyučila na kuchařku a tady v Kotulánkách si v osmadevadesátým otevřela hospodu.

"Cheché," zařehtal se ospale zpoza plamínků Houba, "sranda bylo, že ta velryba rupla přesně ve chvíli, kdy náčelník zařval, to bylo fakt efektní! Nebo ten blesk, ty jo. Uplně jak ve filmu. To až

budu někde?"

Ústřední postava historky, od které se čekalo, že bude neúnavně vyprávět celou story až do selhání hlasivek všem kolem ohně a v každé verzi přidá alespoň Ludmilce dvacet kilo a sám jako urostlý třicátník bude v kostelíčku neohroženě zachraňovat balónek, který uletěl sličné sedumnáctce, ale mlčky koukal do ohně a snažil se tvářit, že tam není nebo alespoň že je někdo docela jiný. Ani jedno se mu bohužel nedařilo tak dobře, aby se vyhnul oné obávané otázce.

"Teda fakt by mě zajímalo, začala Janča, "proč jsi zařval zrovna TEĎ. Čirůfka řikala, že nejlepší je řvát HOŘÍ, že to ti pak určitě příde někdo pomoct? Taky sem slyšela, že jedna ženská uplně vodrovnala násilníka, když začla křičet HURÁ?"

Hlavní hrdina dál mlčel. Houba začal pro pobavení publika vymýšlet nejfantasmagoričtější domněnky, jakože Varan je ve skutečnosti agent FBI a vyšetřuje záhadu rezavé centrifugy, která každou noc odlétá kroužit do kosmu. TÉĎ potom bylo odhalené heslo umožňující vstup do tajných katakomb kostela, kde zavilí vesničané ukrývají v lahvi od okurek tělo uneseného mimozemšťana?

"Já jsem MU něco slíbil? no," začal Varan nejistě.

"Komu? Tomu mimozemšťanovi?" tlemil se dál samozvaný bavič Houba.

"Já sem s Trampským uzavřel takovou dohodu, víte?" pokračoval opatrně, "stěžoval si mi, že je to sice hezký, že sme tak vzorný, ale že je nás rok od roku míň? Je nás prej tak málo, že zná každýho i pravym ménem a taky datum narození, oblíbený jídlo a číslo kanad? No a jestli bysme Mu teda nepomohli? řikal? tak? sem Mu na to kejvnul."

Na co's MU kejvnul?!" vylítlo ze mě a s hrůzou jsem čekal na odpověď.

"No? ehm, ON mi slíbil, že nás jako za to jednou vytáhne z průšvihu, až to budem potřebovat, tak?"

"Počkej, počkej," skočil sem mu do řeči, "to znamená? tys to VYPLÁCAL V TOM KOSTELE!!!"

"Dyť mi šlo vo život, kamarádi," bránil se Varan.

"Nevyrovnal by ses s monoklem! Vyplácá ho na takovou blllbost! Puste mě na něj, udělám mu binokl, aby si to pamatoval!"

"No? a taky si to vodpykám. Jenže nejenom já. Sypu si popel na pleš, kamarádi, ale já MU slíbil, že se my tři do roka voženíme."

"VO-CO?!!!"

"Jo? Budem je učit balit usárnu a sbírat holubinky?"

Tato povídka obsadila 1. místo v kategorii próza do 23 let soutěže Trapsavec 2003